

РЕШЕНИЕ

№ 11861

гр. София, 06.07.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 125 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и втори юни през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: ЗОРНИЦА АНГ. ЕЗЕКИЕВА

при участието на секретаря ГЕРГАНА З. ЛЕОНТИЕВА
като разглежда докладваното от ЗОРНИЦА АНГ. ЕЗЕКИЕВА Гражданско дело № 20231110112523 по описа за 2023 година

Предявени са установителни иски с правно основание чл.422 ГПК във връзка с чл.59 ЗЗД и чл. 86, ал. 1 ЗЗД. Ищецът *** твърди, че *** с БУЛСТАТ: *** и адрес: *** ползва топлинна енергия за стопански нужди за имот, находящ се на адрес: : ***, аб. №55822, , че по силата на ОУ, ответникът е длъжен да сключи писмен договор с ищеца. Сочи, че го ответникът не е сключил писмен договор, но е ползвал топлинна енергия пред период от 01.05.2020 г. до 30.04.2021 г., на стойност 687,57 лева, която не е заплатена, поради което се претендира, ведно със законна лихва за периода от от 07.12.2022 г. до изплащане на вземането, сумата 119,07 лева , представляваща мораторна лихва за период от 31.12.2020 г. до 18.11.2022 г. , като сочи, че ответникът е длъжен да плати всяко вземане до 20-то число на следващия месец. Соци, че неплатени са и изравнителни сметки от 31.7.2021г. за период 7.2020г.-4.2021г., от 7.2021г. за период 5.2020г.-6.2020г., от 31.8.2021г. за период 5.2020г.- 6.2020г. и от 9.2021г. за период 7.2020г.- 4.2021г., както и че с ползваната, но неплатена ТЕ, ответникът се е обогатил неоснователно.

Ответникът, в срока за отговор, оспорва исковете като неоснователни, защото имотът не е ползван, бил е необитаем, ответната страна не е поискала доставяне на топлинна енергия от ищеца. Соци се, че в исквата молба се съдържа признание, че между страните не е сключен договор, поради което и ответникът счита, че недоказано е основанието ищецът да получи плащане, и съответно, неприложимост на ОУ. Соци се, че не са получавани фактури от ищеца, нито фактури са издавани.

Оспорва се претенцията за неоснователно обогатяване, като се сочи, че доколкото имотът е бил необитаем, то и ответникът не си е спестил разходи. Соци се, че представител на ответника не е включен като ползвател на услугата в сключения договор с ФДР, както и

че същият договор не е произвеждал действие за исковия период, поради изтекъл срок. Прави се възражение за недължимост на обезщетение за забава, като се сочи, че не е получавана покана за плащане. Соци се, че ответникът няма отношения с ищеца, поради което и ФДР няма основание да извършва дялово разпределение. Оспорва се протоколът на ОС на ЕС,. Соци се, че липсва договор между ищеца и ФДР, както и че не е изпълнена разпоредбата на чл.139б ЗЕ.

Третото лице помагач на страната на ищеца не взима становище по основателността на иска.

От фактическа страна, е установено следното.

С определението по чл.140 ГПК, обявено за доклад, е отделено за безспорно и ненуждаещо се от доказване, поради липса на нарочно възражение, и представени писмени документи, че за топлоснабдения имот е съставен АЧОС на 24.1.2001г., като в акта е вписано, че същият е предоставен, на основание чл.18 ЗДС на Областен управител на Област София, както и че с приемо – предавателен протокол, съставен на 3.11.2016г. в изпълнение на заповед № РД 0- 4-26/24.10.2016г. на Областен управител област София, и сключено споразумение за управление на имот частна държавна собственост, е извършено фактическо предаване на апартамента.

От оспорената от ответника, и приета от СРС съдебно – техническа експертиза се установява, че топлинната енергия за целия исков период е начислявана без осигурен достъп за отчет. За ТЕ, отдадена от сградна инсталация, сумата е начислена на база пълна отопляема кубатура от 136 куб.м, съгласно акт за разпределение на кубатура, и в размер 28,29 %. В обекта има монтирани 2 броя радиатори, с ИРРО,- в хол и стая, и щранг – лира в баня, без техническа възможност за монтаж на уред. За исковия, отчетен период 2020-2021г., не е осигурен достъп за отчет на уредите, като служебно е начислена ТЕ за имота, на база инсталирана мощност на 3 отоплителни тела, умножена по максимален специфичен разход на сградата. Експертизата счита, че техническата част на Наредбата, при изчисление на посочените стойности, е спазена.

В имота има монтиран един водомер, като поради неосигурен отчет, сумите са начислени на база един потребител.

Релевантните за спора обстоятелства се установяват от събраните писмени доказателства.

Към началото на исковия период е влязъл в сила обнародваният на 09.12.2003 г. (в сила от 05.03.2004 г.) Закон за енергетиката. Съгласно разпоредбата на чл.149,ал.1, т.3 ЗЕ, продажбата на топлинна енергия се извършва на основата на писмени договори при общи условия, сключени между производител и пряко присъединени клиенти на топлинна енергия за небитови нужди. По делото не се спори, че такъв писмен договор не е сключен между страните. С оглед на което ищецът не може да претендира суми за топлинна енергия въз основа на договорни отношения. В този случай той разполага с иск по чл. 59 от ЗЗД, каквито твърдения са направени и в исковата молба.

Елементите от фактическия състав на неоснователното обогатяване включват - обогатяване на получателя, обедняване на другата страна и разместването на блага да е настъпило без основание. Обогатяването може да е в резултат на спестяване на разходи, които обогатилото се лице е следвало да извърши, увеличаване на имуществото му или намаляване на пасивите му. В случая липсата на договор е липса на основание за получаването на топлинна енергия. По делото е безспорно, че за исковия период имотът е предоставен, на основание чл.18 ЗДС на Областен управител на Област София, като доставената до топлоснабдения имот съставлява обогатяването на получателя – ответник, а обедняването за ищеца е с исковата сума. Относно възраженията на ответника, че няма доказателства за ползва ТЕ за стопански нужди, съдът намира, че тези възражения касаят евентуален иск за реално изпълнение по договор за ТЕ за стопански нужди, а не основанието, на което се претендират вземанията по искова молба – неоснователно обогатяване. Налице е разместване на блага - ищецът е доставял ТЕ до имота, която не е заплатена от собственика, поради което и той дължи заплащането ѝ.

Относно размера на вземането, съдът намира следното. Разпоредбата на чл.155 и 156 ЗЕ предвиждат заплащане на ТЕ от абонати в сграда етажна собственост по ежемесечни фактури, и задължение на ищеца да фактурира реално ползваното количество ТЕ поне веднъж годишно. С оглед изложеното, реално ползваното количество ТЕ е това по изравнителна сметка, стига изравнението да е изготвено в съответствие с нормативните правила. За отчитаното на ТЕ, приложими са разпоредбите на чл.140 и следващите ЗЕ. Видно от разпоредбата на чл.140,ал.4 ЗЕ, договорът на ФДР с етажната собственост определя реда и начина на отчитане на уредите за дялово разпределение – топломер и водомер. При липса на осигурен достъп до имота, количеството вода е начислено в съответствие с чл.69,ал.2,т.2 от Наредба№ 16-334/2007г. за топлоснабдяването, за имот, съгласно чл.70,ал.4 от Наредбата, в съответствие с т.6,5 от Приложението по чл.61,ал.1 от същата Наредба, поради което и съдът намира, че ищецът доказва твърдението си, че начислените суми за енергия, са реално ползваните и искът за главница е основателен. Доводите на ответната страна, че фактурите не са връчени, са неотносими – претенцията на ищеца се основава на реално ползване на енергия, която се установи от съдебно – техническата експертиза, а последващото осчетоводяване на задълженията е относимо към счетоводната отчетност на страните. Доводът относно третото лице, също е неотносим. Въпреки изтеклия срок на договора, сключен между Етажната собственост и ФДР, третото лице – помагач на страната на ищеца е извършвало дялово разпределение, което се установи, че е съобразено с Наредба№ 16-334/2007г. за топлоснабдяването. По делото няма претенция за заплащане на такса за дялово разпределение. Оспорванията на протокола на ОС на ЕС, са недопустими в настоящото производство, поради наличието на изричен ред по

ПУРНЕС / отм/, респективно – ЗУЕС, за отмяна на решенията на ОС на ЕС. Ето защо, искът е основателен за главница.

Обезщетението за забава в размер на законната лихва върху тази главница, не следва да се начислява въз основа ОУ на ищеца, тъй като вземането се основава на неоснователно обогатяване. Вземането за неоснователно обогатяване възниква от датата на получаване на престацията. За да се дължи обезщетение за забава, длъжникът следва да бъде поставен в забава. По правило, неизпълнението на парични задължения, не води автоматично до забава на длъжника, и е необходима покана за изпадането му в забава, като изключението е предвидено в разпоредбата на чл.84,ал.3 ЗЗД – за вземания от деликт.

Тоест, не може да се приеме за вземането на ищеца, че изискуемостта на вземането води и до забава на длъжника, тъй като липсва такава разпоредба. Едновременно с това, изискуемостта на парично вземане, произтичащо от неоснователно обогатяване, не е обвързано със срок, поради което и кредиторът му може да иска изпълнение веднага.

Следователно, за изпадането на ответника в забава е необходима покана. Такава покана не е представена по делото. Представени са две покани - изпратена на 20.12.2016г., връчена на същата дата, с която ответникът се кани да сключи писмен договор, и изпратена на 8.9.2021г., с която ответникът се кани да плати сумата 325996,34 лева, по посочена бизнес партида, която не може да се свърже с топлоснабдения имот, поради липса на конкретизация. Поради изложеното, искът за обезщетение за забава за целия период е неоснователен, като обезщетение за забава се дължи от заявлението, което е първа покана за плащането.

При този изход на спора, право на разноски имат и двете страни.

Ищецът доказва разноски от 75 лева за заповедното производство, от които 25 лева за държавна такса и 50 лева за юрисконсултско възнаграждение, както и за исковото производство общата сума 925 лева, от които сумата от 75 лева за държавна такса, 750 лева депозити за експертизи и 100 лева юрисконсултско възнаграждение. Съобразно основателната част на исковите, на ищеца се следва, съответно, сумата от 63,93 лева и сумата 788,45 лева.

Ответникът претендира юрисконсултско възнаграждение за исковото производство, което следва да се определи на 100 лева, от които, съразмерно на неоснователната част на исковите, се следва сумата от 14,76 лева.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА за установено, че *** с БУЛСТАТ: *** и адрес: ***, дължи на *** с ЕИК: *** и адрес: ***, сумата **687,57 лева**, представляваща главница за топлинна енергия, дължима на основание чл.59 ЗЗД за период от 01.05.2020 г. до 30.04.2021 г., за имот ***, апартамент 2, аб. № 55822, инсталация 4000089848, ведно със законна лихва за период от 07.12.2022 г. до изплащане на вземането, по издадена заповед по чл.410 ГПК по гр.д№ 66873/2022г. от СРС,

125- ти състав.

ОТХВЪРЛЯ предявения от ***, ЕИК с адрес *** против *** с БУЛСТАТ: *** и адрес: *** иск с правно основание чл. 422 ГПК във връзка с чл.86,ал.1 ЗЗД за признаване на вземане по издадена заповед за изпълнение по чл.410 ГПК по гр.д№ 66873/2022г. от СРС, 125- ти съста, за сумата 119,07 лева представляваща мораторна лихва за период от 31.12.2020 г. до 18.11.2022 г.

ОСЪЖДА *** с БУЛСТАТ: *** и адрес: *** да заплати на ***, ЕИК ***, представляван от Георги Христов Беловски, с адрес *** сторените по делото разноси- от 63,93 лева по гр.д.№ 66873/2022г. и сумата 788,45лева по гр.д.№ 12523/2023г.

ОСЪЖДА ***, ЕИК ***, с адрес *** да заплати на *** с БУЛСТАТ: *** и адрес: *** сторените по гр.д.№ 12523/2023г. разноси от 14,76 лева.

Решението е постановено при участието на трето лице помагач на страната на ищеца „Техем Сървисиз” ЕООД.

Решението може да се обжалва от страните в двуседмичен срок от връчването му на страните пред СГС.

Съдия при Софийски районен съд: _____